

Петър Бобев
ВЪЗМЕЗДИЕТО НА КАЛИ
ДИАДЕМАТА НА ОРАНГУТАНА

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

72

Изданието е спечелило конкурс
на Министерството на културата

© Петър Бобев, автор, 2015 г.

© Виктор Паунов, библиотечно оформление, 2015 г.

© Ани Бобева, художник на корицата, 2015 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2015 г.

ISBN978-954-398-372-8

Петър Бобев

ВЪЗМЕЗДИЕТО
НА КАЛИ

Фантастично-приключенски роман

ДИАДЕМАТА
НА ОРАНГУТАНА

Научнофантастичен роман

trud

СОФИЯ, 2015

ВЪЗМЕЗДИЕТО НА КАЛИ

Фантастично-приключенски роман

СЪДБОВНОТО ИНТЕРВЮ

Интервюто беше поместено във влиятелния вестник „Таймс във Индия“, което подчертаваше значението на разглеждания проблем.

Разговорът се състоя в приспособената като експериментален заводски цех лаборатория на доктор Рам Чандра, автор на нашумялото в международната преса, както и в научните и теософските среди, откритие за производство по фабричен начин на истинско месо, а не както досега на соеви и подобни нему заместители.

Предаваме го изцяло без съкращения.

Първият въпрос на нашата репортерка беше банален наистина, но така почват всички:

– Кое даде подтик за проучването ви? Покъртителната картина в някоя кланица или озарение свише?

– Нито едното, нито другото. Известно ви е, че аз съм биолог. Никаква ужасяваща картина не е в състояние да ме разстрои толкова, когато знам, че в природата истинското месо се получава единствено чрез убийство. Изяж, за да не бъдеш изяден! Не съм религиозен, макар че статистически се водя като будист. Произхождам от семейство на убедени вярващи в Буда – просветлението. А първата заповед на тази религия гласи: „Не убивай никакво живо създание“. Християнството и юдаизмът също проповядват сходна Божия заповед. По важност шеста по ред от всичките десет. И то някак уклончиво. За какво впрочем се отнася тази забрана: за всичко живо или само за човека? Хората все не дръзват да се откажат от бифтеците и пържолите.

– Нима отричатے значението на животинските белтъчини за пълноценното хранене?

– То е в основата и на моите подготвителни проучвания. В своето развитие природата не е и допускала, че тя самата ще създаде друго същество, което ще има нахалството да преценява от своя етична гледна точка нейните основни закони.

– А човекът прояви това нахалство?

– Защо да не допуснем, че и това е включено в информационната програма на вселенската еволюция. Първият стадий на живота представлява само сливане на простите белтъци. Вторият – поглъщане на един микроорганизъм от друг. Третият – усвояване на неорганичното вещество чрез фотосинтезата. И четвъртият, днешният – когато растителноядните служат пряко за храна на хищниците, към които, без да се засягаме, трябва да причислим и човека, нас самите.

– Искате да кажете...

– Че в първоначалния план за усъвършенстването на живота може да е предвиден още един етап, през който и хищниците ще съществуват, без да унищожават други животни. Еволюцията сама да е предвидила раждането на същество като човека, което ще добива необходимите си животински белтъци по изкуствен начин. Изключвайки напълно убийството като единствена възможност за набавяне на храна.

– Не се засягайте, но подмятат, че успехът ви е непредвиден?

– Напълно вярно! Много изобретения стават случайно. Но забележете, никога от случайни хора. Нужна е солидна научна подготовка, за да се отсее обикновената грешка в експеримента от благословената грешка, която може да подкаже ново решение, ако не на същия, то на друг, понякога съвсем далечен проблем.

– А при вас?

– Търсех едно, намерих друго. Изглежда, някое центърче в подсъзнанието ми непрекъснато е бодърствало, като че ли е очаквало точно този момент.

– Програмиран и той?

– Защо не? Кой би дръзнал да твърди, че е разгадал тайните на двигателя на прогреса? Дали тези случайности не са космично предопределени?

– **Какво точно стана във вашия случай?**

– Занимавам се отдавна с тъкани и култури на животни. С най-разнообразни предназначения: от суровини за ваксини до материал за генноинженерни манипулации. Нуждаех се от щам с бързо и непрекъснато делене на клетките, ако може – безгранично. За целта ползвах нарочно получен от мен хибридом – кръстоска между обикновена и ракова клетка. Едната предава качествата на здравата тъкан, другата, раковата – способността за безкрайно делене. Досега се е получавало само еднослойно струпване, най-много зрънца до един кубически милиметър. Това очаквах и аз. Но...

– **Но?**

– Клетките взеха да се делят неконтролируемо. Всъщност не съвсем безразборно, а подобно на някои растителни култури. Запълниха петриевото стъкло, което наложи да прекъсна изпитанията и да подменя състава. Обясних си го със замърсяване с незабелязано попаднал друг микроорганизъм. Ала не го изхвърлих. „Центърчето“ в подсъзнанието не ми позволи. Прегледах най-внимателно цялата документация за работата ми, записана до най-малката подробност в компютъра. И... И открих грешката... Благословената грешка...

– **Именно?**

– Всъщност принципът е много прост. Всеки човек със средна научна подготовка би могъл да се досети. При възникването на хибридома е включен преди милиони години, може би случайно, да го наречем „ген на безсмъртието“, който предопределя непрекъснатото делене, а в едноклетъчните организми – „ген на задължителното раздалечаване след деленето“. Тези два гена трябва да бъдат имплантирани в търсените клетки. Просто и ясно! Но само дотук. Оттук започва трудното. Как да стане тъкмо това? Нужни са експерименти, експеримент след експеримент, години наред, докато се налучка (наистина налучка) желаният имплантат.

– **Защо пък и ген на едноклетъчно?**

– Защото иначе до отделната клетка няма как да проникне хранителният разтвор. Културата няма кръвоносна система.

– **Тогава как я превръщате в тъкан?**

– С пресуване. Като хлебната мая например. За жалост това е все още само началото. Следва най-мъчното... Тук нямаме обикновена бактериална култура, където се използва направо кръвна плазма. Тук хранителната среда не бива да бъде от животински произход. Иначе се обезсмисля целият замисъл... Опити, опити, докато се намери комбинация, богата на разпадните продукти от смилането на животинските белтъчини и мазнини. И с всички други съставки, които тялото получава с храната: минерални вещества, витамини, хормони, микроелементи. И главно – кислород... Освен това не по-маловажно – осигуряване на оптимални физически условия: асептична среда, температура, газообмен, отстраняване на отпадъците при обмяната.

– **Постигнахте ли всичко това?**

– Не смея да твърдя това. Живият организъм е много сложен апарат, който също не сме изучили напълно. Не вярвам, че е дошъл моментът за решителния опит...

– **И още нещо, особено важно, ако не първостепенно. Замисляли ли сте се за последиците, които ще предизвика вашето откритие, ако бъде въведено масово?**

– Налучкахте, тъкмо този проблем ме вълнува най-вече. За икономическите и за етичните последствия. Икономическите като че ли са по-предвидими. Първо – закриване на всички угоителни животновъдни ферми. Както и кланиците. И свързаното с това изхвърляне на улицата на работещите там хора.

– **А месопеработвателните производства?**

– Те заедно с хладилните предприятия са нужни за преработката и на „изкуственото месо“ до състояние, годно за употреба. Те могат да поемат част от безработните животновъди и месари.

– **Още един въпрос, ако не съм ви отегчила. Какво ще стане с млечните животни и птиците носачки, след**

като продуктивността им стане нерентабилна? От естествена смърт ли ще бъдат оставяни да умират? И белтъчините им да пропаднат напразно...

– Животът ще реши. Или ще се наложи по изключение да се колят, което на практика проваля целия морален замисъл, или ще се премине към добиване на мляко и яйца също така по фабричен път. А то теоретично не е невъзможно. Дори е по-просто.

– А другият въпрос? Етичните последици?

– Впрочем тъкмо те лежат в основата на моята идея. Липсва ли оправданието за наложителността на убийството за изхранването на хората, става по-вероятна появата на нов човек, отвикнал от тази наложителност не само за прехрана, ами и за решаването на всякакви сложни проблеми. Дали тъкмо така няма да се притъпи и тоя сатанински бяс за масово самоизстребление – войната? Възвеличавана като апогей на родолюбие и храбростта с всички свързани с тях добродетели. Сегашният хомо сапиенс, който всъщност е хомо карниворус (месоядец), естествено ще еволюира до състоянието на хомо етикус, освободен от още една животинска обвивка по пътя си към Просветлението според будизма, преди да достигне състоянието на архат – светец, достоен за Нирвана.

– Но да се върнем пак към икономиката. Какви са според вас изгледите за успех на предлагания, да го наречем, фабричен месодобив?

– При досегашния начин преобладаващата част от енергията на изразходвания фураж отива за поддържане на телесната температура и на другите физиологични функции на угоявания добитък, а за прираст – значително по-малка част. Докато при предлагания от нас способ всичко се оползотворява, което прави рентабилността особено висока. Пък, както е добре известно, капиталът се интересува от печалбата, без да се съобразява с някакви нравствени, социални или сантиментални подбуди.

– Е, вече можем да приключваме. И без това ви отнех много от тъй ценното ви време... В очакване на раждането на хомо етикус.

Карлос Гонсалес продължи да държи изрезката от вестника.

Беше атлетичен мъж, вече малко понапъгнял от охолния живот, русокос и синеок – безспорно наследство от някой працядо северняк.

Замислен. А имаше защо. Засягаше го пряко. Лично.

Обикновено интервю, наистина, сухо, с най-банални въпроси и не особено остроумни отговори, неспособни да развълнуват дори масовия читател, за който впрочем бяха предназначени по съдържание, език и терминология.

Той обаче не беше масов читател, а главен акционер и президент на месодобивната компания „Гонсалес и сие“, която владееше почти една трета от кланиците и снабдяващите ги със „суровина“ угоителни ферми на страната.

Не можеше да остане безучастен пред подобна заплаха. Която всъщност изглеждаше напълно реална. Нещо повече, предстояща.

Не беше придобил цялото това състояние в наследство като разните му там Моргановци и Рокфелеровци. Нито от лотария или като подарък от ексцентричен милиардер. Придобил го бе със собствени сили, с умение, с находчивост.

Внезапно телефонът изчурулика. С мелодията на славей. Така беше заръчал предварително Карлос Гонсалес. Обичайният звън го дразнеше. Милионерът има право на всякакво хрумване.

Вдигна слушалката. Оттатък се обади любезен глас:

– Мистър Гонсалес, партньорът, когото очаквате, дойде. На ваше разположение е.

– Добре! Идвам след няколко минути.

Ставаше дума за предварително уговорена партия на покер в дискретната игрална зала на хотела, до която имаше достъп само елитът с утвърдено обществено положение и доказани платежни възможности.

Карлос Гонсалес бе дошъл в Индия този път не по работа, а за почивка. За развлечение. Туристическата компания, която бе организирила целия му престой тук, му бе осигурила и достъп до този затворен за обикновените посетители клуб.

Гонсалес обичаше да играе покер. Ала не толкова от хазартна страст. Тя му беше чужда. Като всеки жив човек той имаше много слабости. На туй отгоре разполагаше с достатъчно пари, та да си ги позволява. Първо – да печели пари. Което всъщност не беше слабост, а обратното – силата му, която му даваше възможност да задоволява другите си увлечения.

Този път бе дошъл тук, воден от една от истинските си страсти – лов на редки животни. По простому за простите хорица наричано браконьерство, а за такива като него – гъделичкащо нервите забавление.

В пресата се бе появило съобщение, че по тези места се е появил тигър албинос, вече възвеличан от вестникарите като „Призрака на джунглата“. Естествено такъв рядък екземпляр беше включен веднага в списъка на забранения за ловуване дивеч. Но и тази забрана, както навсякъде по света, се отнасяше само за дребните браконieri, които така си изкарват прехраната. Не и за милионери.

Туристическата компания привличаше заможните си клиенти и с възможността да им осигури всякакви удоволствия, за всеки според предпочитанията му. Имаше всестранни контакти и го бе свързала с реномирана фирма, която под прикритието на обикновено ловно сафари за по-скромните си клиенти устройваше за особено платежоспособните отстрел на всякакъв улов. Разполагаше с верни и сигурни ловци водачи, разполагаше със свои агенти в службите за борба с браконьерството, имаше връзки и със служители от още по-висок ранг, които естествено се намесваха, когато положението се усложнеше повечко.

Но всичко това и заплащането на експедицията се

оказваше само по възможностите на хора с обществено положение от президент на компания нагоре.

Карлос Гонсалес от вчера очакваше обещаната експедиция. Притежаваше много ловни трофеи: глава на трирог носорог, кожа на почти черен лъв, чучело на синеока бяла мечка. Все още му липсваше тигър албинос. Ала се надяваше скоро да се сдобие и с такъв.

Сега му предстоеше едно по-дребно развлечение.

Той се надигна от стола, след като остави на бюрото вестникарската изрезка със заинтригувалата го беседа. По-точно не само заинтригувала, а направо разтревожила. Имаше нужда от забавление.

След няколко минути влезе в казиното, посрещнат от самия шеф, който тозчас го отведе към уединената игрална маса, където седеше очакваният партньор.

– Джентълмен! – рече доверително шефът. – Само да ви предупредя, малко по-темпераментен...

Карлос го прецени с бърз проникателен поглед.

Едър, добре развит индиец в изящно скроен европейски костюм и отрупани с пръстени ръце. Но най-забележителното – цялото му лице бе покрито с белези от преболедувана едра шарка, които въпреки цялата си грозота не успяваха да развалят впечатление от правилните му черти и благородството, както и от чувството за собствено достойнство, лъхащо от цялата му личност.

Наистина джентълмен, както му го бе представил шефът.

Двамата се поклониха леко един на друг.

Придружителят посочи с поглед милионера:

– Мистър Карлос Гонсалес, бизнесмен, от месодобива.

Другият кимна разбиращо.

Шефът посочи и него:

– Мистър Ашок Кумар, бизнесмен, от ютения бранш.

Браншът не говореше особено в полза на бизнес-

мена, но фактът, че беше приеман в този клуб, сам по себе си говореше достатъчно.

Производството на юта е особено развито в Индия като основа на много видове индустрии: въжена, чувалена, декоративни тъкани, амбалаж, брезент, постилки и още много други. Въпреки това не се слаvesше като източник на големи печалби.

Двамата седнаха на масата. Размениха само десетина думи, колкото да се споразумеят, че играта ще продължи само десет партии, че няма да ползват жетони, а ще разчитат на джентълменската си дума. И че ще избягват всякакви изблици на емоции при успех или при несполука.

Започнаха. Раздадоха картите. Изчистиха.

Карлос пръв обяви залога:

– Десет хиляди!

Ставаше дума за долари, то се знае, не за рупии.

– Двадесет! – покачи Кумар.

Съгласиха се бързо. Още не се бяха разгорещили.

Свалиха картите.

Индиецът спечели първата игра. И втората. И третата.

Карлос го наблюдаваше с присвити очи как се разпалва хазартната му жар.

Сумата растеше.

Четвърта игра... Пета... Все в полза на Кумар.

Очите му вече блестяха тържествуващо. Той надуду залога:

– Сто хиляди!

И загуби.

Играта се преобърна.

Шестата, седмата, осмата партия спечели Карлос. Сега заблестя неговият поглед. Ала не заради парите. Какво представляваха няколкостотин хиляди долара в сравнение с милионите, които притежаваше?

Девета...

Изпитваше наслада, някаква хищна наслада, като

котка, която си играе с уловената мишка, да наблюдава как помътнява лицето на партньора му, как се свиват устните, как помръква погледът му.

Вярна се оказа характеристиката – прекалено темпераментен играч беше Кумар. От тия, които му доставяха най-голямо удоволствие.

– Петстотин хиляди! – почти изкрещя Ашок. И изтри потта от челото си.

– Прието!

Разкриха картите.

Пак беше спечелил Карлос. Той изчака повече от минута, докато противникът му се поовладее. Премисляше. Да продължи ли забавлението си? Особата на среща му излезе напълно подходяща за целта.

Това съвсем не беше джентълменско, съвсем дебелашка шега. От времето, когато още не беше забогатял. Когато като прост гаучо се забавляваше с другите гаучоси.

Десета игра... Последна...

Идваше редът на аржентинеца:

– Давам ви последен шанс! Слагам на масата всичко, което съм взел досега. Приемате ли?

Партньорът му чупеше пръсти. Мъчително колебание гърчеше лицето му. Не изпъшка, направо изплака:

– Не мога да приема! Нямам депозит!

И се нахрани да стане. Почти разплакан.

Котката продължи играта си с мишката. Пусна я отново, давайки си вид, че вече не ѝ обръща внимание.

– Повтарям, залагам всичко спечелено!

– Ами аз?

Котката не спираше да се преструва на равнодушна. И след минутно изчакване, за по-голям ефект, отсече почти великодушно:

– Само панталона ви!

– Какво?

Кумар беше зяпнал от изненада. Разумът му отказваше да го приеме.

Карлос повтори:

– Панталона ви. Този върху вас.

И се усмихна ехидно:

– Паднете ли, ще ми го дадете веднага! Тук, в салона!

Индиецът все още не можеше да проумее смисъла на предложението. Гледаше глупаво учуден.

Но колебанието му скоро премина. Нямаше избор. Изпъшка:

– Съгласен!

С разтреперани ръце раздаде картите.

Карлос Гонсалес почти равнодушен ги разгледа. Изчисти. Това беше добре – терца! Купи. А, не! Квартата. Дори той, който можеше да се владее, трепна. И купа ас! Това правеше кент флош! Кент флош!

Бавно, пресилено бавно показва смайващата комбинация.

Ашок Кумар се вторачи в картите. Кръвта нахлу в лицето му. Белезите от шарката избледняха още повече. Зъбите му изскърцаха. Очите му се присвиха като на хищна птица, която в следващия миг ще връхлети върху плячката си. С приведена напред глава и сгърчени рамене се изправи, подпрян върху масата.

– Не! – изхриптяха стиснатите му устни. – Не!... Не!...

Готов да чупи, да крещи, дори да убива. Или – да получи мозъчен удар.

Ясно, проумял беше най-сетне смисъла на загубата.

Облегнат на стола, победителят го гледаше тържествуващо. Така гледа и боксьорът проснатия в нокаут противник. Със зло задоволство. Опиянен от вида на унижения враг.

Това беше най-голямата наслада – да видиш другия посрамен, опозорен. Изгубил всякаква следа от предишния аристократизъм.

Кой знае как разбрали станалото, всички в казино-то бяха замлъкнали. Вперили погледи в двамата кар-тоиграчи. Дори крупие-то беше забравило да завърти рулетката.

Карлос си представи какво ще се случи. Ако не припаднеше преди това, индиецът трябваше да събуе панталона си и да излезе от залата по белъо.

Изведнъж лицето му се отпусна. Беше постигнал целта си – чувството за собствено превъзходство. Съперникът му не беше във физически, а в морален нокаут. Доказал тъй ефектно надмощието си, можеше да се представи за великодушен.

– Мистър Кумар – рече той с овладян глас, – простете ми шегата! Вие с вашата интелигентност несъмнено сте разбрали, че ставаше дума за обикновена закачка. Или по-точно, панталонът си остава мой, но ви го преотстъпвам да го носите вие. До утре, когато ще ми го изпратите в хотела. Правя си сбирка от така придобити трофеи. Имам подчертана слабост към колекционерството.

Ашок гледаше невярващ. Продължаваше да стои, все така облегнат на масата, настръхнал от гняв. Без да отговори.

Врътна се. И забравил досегашното си джентълменско поведение, обърна гръб и излезе от залата, сподирен от съчувствените погледи на останалите посетители.

След кратко забавяне подире му тръгна и Гонсалес с отдавна неизпитвана сладост в гърдите, без дори да допусне какви последици можеше да има това развлечение. Съвсем дребно – според него, събудилия се за малко бивш говедар гаучо.

Когато влезе в кабинета си, видя чакащите го двама души. Личният му секретар, сеньор Рикардо Руис, и един мургав индиец, който веднага се поклони с кръстосани на гърдите ръце.

Карлос Гонсалес дори не ги погледна. Очите му се

вторачиха, сякаш залепнаха върху поставената върху бюрото статуя от ковани бакърени пластинки на Кали – богинята съпруга на Шива, единия от трите главни божества на индуистите. С негроидно лице, нали затова я наричат и „Черната“, и с четири разперени ръце – олицетворение на безграничните ѝ възможности. Висока по-малко от метър, тя сияеше с някакъв матов блясък, облагороден от фина патина. Карлос не можеше да откъсне очи от нея, възхитен.

Имаше много слабости. Тази беше една от тях. Притежаваше колекция почти колкото на музей. Познатите му се шегуваха, че няма вяра дори на собствените си акции. Затова влага спестяванията си, все едно инвестира, в складирането на древни произведения на изкуството. Че какво ли нямаше там – от алабастрова статуетка на свещена котка от Древен Египет до златна маска на инка – само тя цяло състояние, и детайл от римска мозайка, и отрязък от кипу – инкско възлово писмо, и оброчна плоча на Тракийски конник, и православна икона от петнадесети век, и дървена маска от Зимбабве, и още, и още. Това желаше – да има нещо, което другите нямат.

И в този случай пак беше помогнала туристическата компания. Когато става дума за пари, и то за много пари, и за реноме, никой не се съобразява с буквата на закона. Беше го свързала и с браконьерите на древни художествени произведения.

И ето, връзката бе дала резултат! Върху бюрото му стоеше един истински шедьовър на индийското ваятелство. Заслужаваше си парите, които бяха уговорили.

Карлос се обърна към секретаря си:

– Вземаме я! Веднага уредете сметката с господинна! След което елате при мен!

Изчака ги да излязат от стаята и отново се загледа в скулптурата. Отговаряше на всичките изисквания, които си бе поставил за допълването на колекцията си.

Целта на пътуването му до Индия поначало беше свързана с лова на белия тигър. Но се оказа, че тази придобивка, която стоеше пред него, превишаваше по ценност очаквания ловен трофей.

Така и не усети кога до него бе застанал Рикардо Руис.

– На ваше разположение, сеньор президенте!

Карлос Гонсалес спазваше златното правило да държи на разстояние подчинените си. Затова изискваше да се обръщат към него със „сеньор президент“, а той винаги им говореше на „вие“ с обръщение „сеньор“ и фамилията.

Така и сега:

– Сеньор Руис, моля ви, седнете!

Секретарят го изгледа нерешително. Това се случваше твърде рядко. Само в изключителни случаи.

Той се сви бавно в креслото с допрени колене. Чувстваше се съвсем неудобно.

Милионерът вдигна глава:

– Докладвайте!

Руис започна веднага. Свикнал с деловитостта на шефа си:

– Получи се факс от Буенос Айрес. Съобщават, че от два дена рязко са паднали акциите ни.

– Друго?

– Чакат нареждане.

Карлос приближи стола си.

А секретарят се сгъна още повече. Сплете пръсти. Президентът можеше да бъде и приветлив:

– Сеньор Руис, как смятате? Намирате ли връзка между акциите и споменатото в интервюто откритие?

Рикардо имаше готов отговор. Кратък, делови:

– Смятам! – Преглътна: – Че изобретателят и изобретението му представляват заплаха за нас.

Карлос постави ребром следващия си въпрос:

– Тази заплаха трябва ли да се изчака, или да се премахне своевременно?

Секретарят разбра накъде върви разговорът:

– Несъмнено, налага се да бъде премахната!

Шефът наведе очи. Мълча така може би минута.

Вдигна поглед. Вторачи го право в очите му:

– Значи сме на едно мнение – лицето му беше добило решителен израз. – Разчитам на вас за отстраняването ѝ. Колкото може по-скоро!

Секретарят, все едно момче за всякакви поръчки, имаше достатъчно усет. Имаше и нужните връзки. И този път щеше да открие подходящи извършители. Срещу прилично заплащане се намират акуратни и неразговорливи изпълнители. В случая мълчанието беше най-важното.